

Така вървѣла доста добре работата. Народътъ въ села и градове се въоръжавалъ. Гдето имало турци, въоръжението ставало тайно, а въ села и градове, гдето имало само българи, тамъ народътъ станалъ непредпазливъ — мжжетъ явно се гласѣли, събирали пари, крояли и шиели униформа, женитъ шиели ризи и навои. На много мѣста учителкитъ били натоварени да ушийтъ народни знамена отъ тънморавъ цвѣтъ съ лъвъ по срѣдата и отгоре надписъ: „Свобода или смъртъ“.

Първото народно събрание.

Всички бързали. Ала най-пъргавъ и бързъ се показалъ *Георги Бенковски*. Съ своитъ другари той стигналъ въ Панагюрище и направилъ тоя градъ столица на цѣлото Пловдивско поле заедно съ Срѣдна гора и Родопитъ.

Георги Бенковски билъ родомъ отъ гр. Копривщица. Наричалъ се *Гаврилъ Хлѣтевъ*. На младини билъ буенъ младежъ и никому не се покорявалъ. Избѣгвалъ отъ родния си градъ и отишелъ въ Мала-Азия, гдето се занимавалъ съ търговия, та пжтувалъ навсѣкжде съ конь. Затова станалъ изкусенъ яздачъ и смѣлъ къмъ турци, гърци и други народи. За да избѣгне отъ врагове, той взелъ чуждъ паспортъ съ име на единъ полякъ — *Георги Бенковски*. Съ този паспортъ той миналъ въ Влашко и се присъединилъ къмъ войводитъ, които се готвѣли да навлѣзатъ въ България, за да дигнатъ народа противъ турската властъ. Въ Гюргево Бенковски се събралъ съ другитъ български бѣжанци, които следъ несполучливото възстание въ Стара Загора презъ 1875 г. сполучили да избѣгатъ въ Влашко. Избраното въ Гюргево „Българско временно правителство“, по искане на Бенковски, го изпратило за апостолъ въ Панагюрския окръгъ. Воененъ началникъ въ Панагюрище билъ Панайотъ Воловъ, понеже билъ юнкеръ, обаче Бенковски го оттиква на страна и себе си обявилъ за пръвъ. Во-